

Kitab Daniel - Nomer Sangalas Tiga

Mbukak Trilogi Profetiké Roma: Saka Paganisme Kuna tumuju Panyasatan Modhèren

Jeff Pippenger

2024-02-26

Kitab Daniel nedahaké yèn Ruma kang netepaké wahyu iku, lan pangerten mau ditentang déning para Protestan ing sajarah Millerit nalika William Miller ngenali kasunyatan iki. Ing dina-dina pungkasan, isih Ruma uga kang netepaké wahyu iku, lan dina iki Adventisme Laodikia saiki nyengkuyung pandhangan Protestan sing wis tiba manawa para perampog umatmu iku Antiochus Epiphanes. Umat prajanjian sing dilangkahi ing sajarah Millerit nentang kayektèn sing padha persis, yaiku kayektèn kang saiki ditentang déning umat prajanjian ing dina-dina pungkasan sing saiki uga lagi dilangkahi. Salomo ngandika kanthi trep:

Bab kang wus tau ana, iku iya kang bakal ana; lan kang wus katindakaké, iku iya kang bakal katindakaké manèh; lan ora ana barang anyar ana ing sangisoring srengéngé. Apa ana sawiji prakara kang tumrap iku bisa diucapaké, Delengen, iki anyar? Iku wus ana wiwit jaman biyèn, kang wus ana sadurungé kita. Ecclesiastes 1:9, 10.

Miturut pralambang kenabian ana telung perwujudan Roma, lan loro perwujudan kang kapisan iku nandhani ciri-ciriné perwujudan kang katelu, awit kayektèn ditetepaké adhedhasar paseksèné wong loro.

Nanging manawa ia ora gelem ngrungokaké kowé, gawanen bebarengan karo kowé siji utawa loro manèh, supaya kanthi tutuké loro utawa telu seksi saben pangandika bisa diteguhaké. Matius 18:16.

Agamané Roma kafir iku paganisme, lan paganisme iku palsuné agama sejati. Palsu iku ora nganti kudu dingertèni kaya tegesé dhuwit palsu, awit paganisme sejatiné babar pisan ora katon padha karo agama sejati. Nanging kanthi profètis, paganisme nduwèni sipat-sipat palsu. Kutha Roma iku palsuné Yerusalem, lan kutha iku nduwèni sawijining padaleman suci (Pantheon) kang dadi palsuné padaleman suci ing Yerusalem. Laku-laku agama ing paganisme iku ora kasucekaké lan asipat setan, nanging iku nglambangaké laku-laku agama palsu kagungané Sétan. Sirahing agama Roma kafir diparingi gelar Pontifex Maximus. “Pontifex Maximus” wiwitané ngrujuk marang imam agung agama nagara Romawi ing Roma kuna, kanthi asal-usulé wiwit saka jaman Républik Romawi wiwitan. Saterusé, gelar iku dadi kagandhèng karo wewenang pulitik lan agama lan pungkasane mekar dadi gelar kang saiki dienggo déning Paus ing Gréja Katulik Roma.

Gelar imam agung Roma kafir yaiku Pontifex Maximus, lan iku uga dadi gelar imam agung Roma kapapal, lan iku sawijining istilah Latin sing tegesé “Ingkang Paling Ageng saking Pontiff Tertinggi.” Panjenengané iku imam agunging agama nagara Romawi, mligi kultus

déwa Jupiter. Pontifex Maximus nduwèni wewenang lan tanggung jawab kaagaman sing wigati, kalebu ngawasi manéka upacara kaagaman lan njamin lumakuné tanggalan kaagaman Romawi kanthi trep. Pontifex Maximus iku kepala College of Pontiffs (Collegium Pontificum), sawijining golongan para imam sing kagungan tanggung jawab kanggo nafsiraké lan ngreksa ritus-ritus agama Romawi.

Imam agung saka Roma kapisan lan Roma kapausan iku Pontifex Maximus, mula gelar kepala Roma modhèrn kanthi lumrah uga bakal dadi Pontifex Maximus. Agama Roma kapisan iku paganisme, lan agama Roma kapausan biyèn, lan isih nganti saiki, yaiku paganisme, nanging kasamaran déning pangakuan Kristen, lan agama Roma modhèrn ing dina-dina wekasan bakal dadi paganisme, kasamaran déning pangakuan Kristen.

Roma kafir lan Roma kapapaan padha kagungan sawijining wewengkon wekdal tartamtu sajroning anggane mrentah kanthi kaluhuran kang paling inggil. Roma kafir wus kapesthekaké bakal mrentah kanthi kaluhuran kang paling inggil sajrone telung atus sewidak taun, minangka kawujudaning ramalan wekdal ing Daniel bab sewelas, ayat rong puluh papat.

Panjenengané bakal lumebu kanthi tentrem, malah menyang panggonan-panggonan kang paling makmur ing propinsi iku; lan panjenengané bakal nindakaké apa kang durung tau ditindakaké déning para leluhuré, utawa déning para leluhur sadurungé; panjenengané bakal mbagekaké ing antarané wong-wong mau barang rampasan, lan jarahan, lan kasugihan: iya, panjenengané bakal ngrancang akalé marang bètèng-bètèng kang kuwat, nganti sawatara mangsa. Daniel 11:24.

Pokok ayat kaping patlikur iku yaiku Roma pagan, awit dheweke wus dadi pokok rembug ing ayat nembelas, lan tetep dadi pokok rembug nganti ayat telung puluh siji. Kita bakal ngrembug ayat-ayat iki kanthi mligi ing artikel-artikel sabanjure, nanging ing kene kita mung nedahake manawa ramalan wis ngenali yèn Roma pagan bakal mrentah kanthi paling luhur sajrone telung atus sawidak taun, kaya kang kagambar lumantar Roma “ngrancang” “piranti-pirantine marang benteng-benteng kang kukuh, nganti sawatara mangsa.” Tembung kang dijarwakake “marang” sajatine ateges “saka,” lan ayat iku ngandika yèn Roma bakal ngarahake donya “saka” “benteng-benteng kang kukuh,” yaiku Kutha Roma, lan bakal nindakaké mangkono sajrone sawatara “mangsa”, yaiku telung atus sawidak taun.

Roma kafir wiwit mrentah kanthi paling unggul nalika Peperangan Actium, ing taun 31 SM, lan terus mrentah kanthi paling unggul nganti taun 330 M, nalika Konstantinus mindhah ibu kutha kakaisaran saka benteng Kutha Roma menyang Kutha Konstantinopol. Sawisé iku kakaisaran wiwit mlebu ing kamundurané sing misuwur ala. Kutha Roma iku “benteng” profetis tumrap Roma kafir, lan nalika Roma mrentah saka kutha iku, Roma ora bisa dikalahaké. Ing peperangan sing banjur nyusul sawisé Konstantinus ngalihaké kuwasa, Kutha Roma dadi sasaran serangan Genseric lan suku-suku barbar penjajah, kang diwakili déning patang Sangkakala kapisan ing Wahyu pasal wolu.

Mulané, ing Daniel pasal sewelas, ayat telung puluh siji, “lengen-lengen” (Roma kapir) kang ngadeg kanggo kapausan, dhisik najisaké “papan suci kang dadi kekuwatan.” Kutha Roma iku “papan suci kang dadi kekuwatan” sacara nabi tumrap Roma kapir lan Roma kapausan, awit ing taun 330, kanthi dipindhahaké panguwasa kapir menyang Konstantinopel, Kutha Roma ditinggalaké marang Roma kapausan kang lagi mungguh. Mulané, Wahyu pasal telulas, ayat loro ngandika yèn naga (Roma kapir) maringi “dhamparé” marang Roma kapausan. “Dhampar” iku papan pangwasané sawijining kakuwatan, lan wiwit taun 538 nganti 1798, Roma kapausan mrentah kanthi kadhaulatan kang paling dhuwur, kaya dene Roma kapir wis mrentah kanthi kadhaulatan kang paling dhuwur sajroning “sapréné mangsa”.

Ramalan netepake sawijining mangsa wektu tartamtu nalika Roma kapir lan Roma kapausan padha mrentah kanthi pangwasa kang paling luhur, lan nalika mangkono, panguwasa iku lumaku saka dhampar panguwasane, yaiku Kutha Roma. Kaketalan Roma kapir rampung nalika padha ninggalake Kutha Roma, minangka pratandha pungkasaning telung atus nem puluh taun, kang ka pralambangaké minangka “wektu” ing ayat kaping rong puluh papat, lan nalika sèwu rong atus nem puluh taun pamaréntahan kapausan rampung ing taun 1798, Napoleon ndhawuhake supaya paus dijupuk metu saka Kutha Roma lan dhèwèké séda ana ing pangasingan.

Roma kafir lan Roma Kapapalèn netepaké yèn Roma modhèren bakal mrentah kanthi paling luhur sajroning sawijining mangsa kenabian tartamtu ing dina-dina pungkasan. “Wektu wis ora ana manèh”, nanging mangsa panganiaya kapapalèn ing dina-dina pungkasan iku sawijining mangsa tartamtu kang diwiwiti nalika angger-angger dina Minggu sing bakal enggal teka ing Amérika Sarékat lan lumaku terus nganti wektu sih-rahmat tumrap manungsa ditutup, nalika Mikhaèl jumeneng lan ngandika, “Sapa sing ora adil, karebena tetep ora adil: lan sapa sing reged, karebena tetep reged: lan sapa sing bener, karebena tetep bener: lan sapa sing suci, karebena tetep suci.”

Roma kapir nganiaya umat Kristen ing Colosseum ing Kutha Roma sajrone sajarahé kang kebak getih, lan para sejarawan Kristen wis ngira yèn sajrone Jaman Peteng pamaréntahan kapausan ana satus yuta martir dipatèni déning kapausan, nanging kapausan mbantah pratelan iku lan netepaké prakirané watara sèket yuta. Roma kapir lan Roma kapausan padha-padha nganiaya para setya kagungané Allah, lan Roma modern uga bakal nganiaya umat Allah kang setya ing dina-dina wekasan.

“Akeh wong bakal dipenjara, akeh bakal mlayu nylametaké nyawané saka kutha-kutha lan désa-désa, lan akeh bakal dadi martir marga saka Sang Kristus nalika ngadeg mbéla kayektèn.” Selected Messages, buku 3, 397.

Roma kafir ngungkuli telung alangan géografis nalika njupuk pangwasaning jagad. Roma kapapalan ngungkuli telung alangan géografis nalika njupuk pangwasaning jagad. Roma modhèren ngalahaké Raja ing Kidul (Uni Soviet sing ateistis) ing taun 1989, lan sabanjuré bakal nggulingaké nagara kang mulya (Amérika Sarékat) nalika hukum Minggu sing enggal

bakal rawuh. Sawisé iku, Roma bakal ngungkuli Mesir (sajagad kabèh).

“Kabeh masyarakat lagi kabagi dadi rong golongan gedhé, yaiku wong-wong sing manut lan wong-wong sing ora manut. Ing golongan endi kita bakal katemu?”

“Wong-wong kang netepi pepakoning Allah, wong-wong kang urip ora marga saka roti waé, nanging marga saka saben pangandika kang medal saka cangkeming Allah, iku dadi pasamuwaning Allah kang gesang. Wong-wong kang milih ngetutaké Antikristus iku kawulané si murtad gedhé. Baris ana ing sangisoré panjinjingé Sétan, padha nerak angger-anggeré Allah, lan nuntun wong liya supaya nerak iku. Padha ngupaya ngatur pepakoning bangsa-bangsa mangkono rupa, supaya manungsa mratélakaké kasetyané marang pamaréntahan kadonyan lumantar ngidak-idak angger-anggering Kratoné Allah.

“Sétan lagi ngléngahaké pikiran manungsa nganggo pitakon-pitakon kang ora wigati, supaya wong-wong mau aja nganti kanthi sesanti kang cetha lan gamblang ndeleng prakara-prakara kang wigatine banget gedhé. Mungsuh iku lagi ngrancang kanggo njiret donya.”

“Jagad sing sinebut Kristen iku bakal dadi panggung tumindak-tumindak gedhé lan nemtokake. Wong-wong kang nduwèni panguwasa bakal netepaké undhang-undhang kang nguwasani batin nurani, manut tuladhaing Kapapan. Babil bakal ndadèkaké sakèhé bangsa ngombé anggur bebenduning laku jinaé. Saben bangsa bakal katut kabèh.” Manuscript Releases, volume 1, 296.

Kanggo mbélani kayektèn manawa “tanah kang mulya” ing Daniel 11:41 minangka pralambang saka Amerika Serikat, Sang Singa saka taler Yehuda mbikak marang para siswa ramalan ing dina-dina pungkasan prinsip panrapan rangkap telu saka ramalan. Pepadhang saka enem ayat pungkasan iku wis diteguhaké lumantar nerapaké sajarah kang dipralambangaké déning “kang saben dina” ing kitab Daniel, kaya kang katandhesaké ing Daniel 11:31, marang enem ayat pungkasan saka pasal iku. Kayektèn dhasar kang padha (“kang saben dina”), kang dadi kunci tumrap rangka ramalané Miller, uga ngasilaké rangka ramalan dina-dina pungkasan. Rangka Miller dhedhasar marang rong kakuwasan kang ngrusak, yaiku paganisme lan papalisme, kang nganiaya umaté Allah, lan rangka dina-dina pungkasan dhedhasar marang telung kakuwasan kang ngrusak, kang nganiaya umaté Allah ing dina-dina pungkasan.

Tambah ing kawruh sing kagambarake ing enem ayat pungkasan Daniel sewelas, kang nggambarake tambah ing kawruh sing rawuh ing taun 1989, lan kang dilambangake déning Kali Hiddekel, ditentang déning para mungsuhi kayekten. Panentangan iku nuntun marang pangerten bab asas panganggone ramalan kaping telu, kang wiwitané diakoni minangka panganggone Roma kaping telu, yaiku prakara sing netepake wahyu sajarah kenabian.

Ing panggonan kang tanpa wahyu, bangsa padha rusak; nanging wong kang netepi angger-anggering Toret, begja wong iku. Wulang Bebasan 29:18.

Panganggone telu-lapisan saka telung manifestasi Roma negesake manawa agama Roma kapir lan Roma kapapal iku kapirèn, lan manawa agamane dipréntah déning sawijining manungsa kang nduwèni gelar Pontifex Maximus. Loro manifestasi Roma mau negesake manawa ana telung kakuwatan géografis kang disirnakaké sadurungé padha mrentah kanthi paling unggul sajroning sawijining wektu tartamtu, lan manawa padha bakal mrentah saka kutha Roma kang duwé pitung gunung, yaiku papan suciné kakuwatané. Kaloroné padha marakaké kasaksèn tumrap kasunyatan yèn padha nganiaya umaté Allah kang setya. Mulané, adhedhasar loro saksi iki kita mangertèni manawa agama Roma modhèren bakal dadi kapirèn, lan manawa dhèwèké bakal dipandhegani déning paus Roma kang gelaré Pontifex Maximus.

Sadurungé sundel agung iku ngrebut kendhali lan mrentah kanthi kakuwasan sing paling luhur, Roma modern kudu ngungkuli telung alangan, lan alangan kapisan iku wis kalampahan ing sajarah biyèn lumantar ambruké Uni Soviet ing taun 1989, mungsuh atheis Roma sing nahan kakuwasané Roma ing Éropah. Alangan sabanjuré bakal digulingaké nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka ditetepaké ing Amérika Sarékat, lan sawisé iku Perserikatan Bangsa-Bangsa bakal masrahaké wewenangé marang Roma modern kanggo sawatara mangsa cekak. Bareng wis jumeneng kanthi mantep ing dhamparé, panganiaya ing dina-dina pungkasan bakal kelakon.

Kitab Daniel, lan mliginipun Wahyu bab wolu, maringi ciri-ciri kenabian babagan Roma, ingkang nyumbang dhateng pangertosan ingkang leres bab Roma modhèren. Salah satunggaling ciri punika inggih punika pamecaripun Kakaisaran Rum dados Wetan lan Kulon kados ingkang kalampahan déning Konstantinus ing taun 330. Roma kafir lan Roma kepausan, manawi dipunpandeng sesarengan, ugi mratélakaken sipat Roma ingkang kalih rupa. Pamecaripun Konstantinus ingkang ngasilaken Roma kulon lan Roma wétan punika dados seksi kaping kalih tumrap Roma kafir lan Roma kepausan. Konstantinus netepaken panguwasa sipil wonten ing wétan, lan nilaraken panguwasa grejawi wonten ing kulon. Roma kafir nglambangaken tata nagari, lan Roma kepausan nglambangaken tata greja. Wétan punika tata nagari, kulon punika tata greja, kados ingkang dipuntitipaken lumantar wesi lan lempung ing Daniel pasal kalih, utawi sungu jaler lan sungu estri ing Daniel pasal wolu, utawi kéwan-kéwan galak ing Daniel pasal pitu, lan kéwan-kéwan pasucèn ing Daniel pasal wolu.

Roma Modern uga bakal kagungan sipat kaping kalih, dumadi saka gabungan gréja lan nagara, saka wesi lan lempung, sarta saka kawicaksanan gréjawi lan kawicaksanan nagari, nanging Roma Modern uga kagungan sipat kaping tiga. Ing Wahyu bab wolu, Roma kulon lan Roma wetan kalihanipun dipunpisah dados tiga, kanthi teges harfiah lan ugi kanthi pralambang. Konstantinus, ingkang mrentah saking Roma wetan, kanthi teges harfiah mbagi karajanipun dhateng tiga putranipun, lan Roma kulon dipunlambangaken kanthi srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang, ingkang makili wangun pamaréntahan tigang pérangan ingkang dipunginakaken déning Kakaisaran Romawi. Mila, Roma Modern, sanajan kagungan sipat kaping kalih awujud kawicaksanan gréjawi lan kawicaksanan nagari, ugi

bakal makili satunggaling pasamuwan tigang pérangan ingkang dipunlambangaken déning naga, kéwan, lan nabi palsu.

Pepanthaning Roma kaping lan Roma kapapal ngenali tatanan nubuatan kang ruwet saka Roma Modern pungkasan. Iku yaiku pasamuwan telu-lapis kang kelakon nalika angger-angger dina Minggu kang enggal rawuh, kang nuntun jagad marang Armagedon. Iku yaiku “Gambaring Kéwan” saindenging donya, kang dadi pralambang saka gandhèngané Greja lan Nagara. Endhasé yaiku Pontifex Maximus, kang mrentah saka Kutha Roma, kang dadi dhampar kakuwasané. Wewenang sipil saka manungsa dosa bakal diparingaké déning Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan jagad bakal kapeksa nampani sistem antikristus kang telu-lapis, nanging uga rangkep loro, lumantar kakuwatan pameksa saka Amerika Sarékat. Mulané, kaya déné Roma kaping (naga) ing Wahyu pasal telulas, ayat loro, maringi marang kapapal “kakuwatané, dhamparé, lan panguwasa kang gedhé”, Amerika Sarékat, minangka pralambang déning Roma kaping, nindakaké telung pakaryan kang padha tumrap Roma modern. Dhamparé yaiku Kutha Vatikan ing kutha pitu-bukit, yaiku Roma, panguwasané yaiku Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan kakuwatané yaiku Amerika Sarékat. Bareng-bareng, iku nuntun jagad menyang sawijining papan ing ngendi kapapal “bakal tumeka ing pungkasané, lan ora ana siji waé kang bakal nulungi dhèwèké”.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel sabanjuré.

Lan malaékat kang kaping nem ngetokake bokoré ana ing kali gedhé Éfrat; banjur banyuné dadi asat, supaya dalan tumrap para ratu saka ing wétan kasawiyakaké. Lan aku weruh ana telu roh najis kaya kodhok metu saka cangkemé naga, lan saka cangkemé kéwan galak, lan saka cangkemé nabi palsu. Awit roh-roh iku yaiku roh-rohé dhemit, kang nindakaké mukjijat-mukjijat, kang lunga marang para ratu ing bumi lan ing saindenging jagad, kanggo nglumpukaké wong-wong mau marang perang ing dina gedhé kagungané Allah Kang Mahakwasa. Lah, Aku teka kaya maling. Rahayu wong kang tansah waspada, lan njaga sandhangané, supaya aja nganti lumaku wuda, lan wong-wong padha ndeleng kawirangané. Lan wong-wong mau padha diklumpukaké ana ing sawijining panggonan kang ing basa Ibrani diarani Armagedon. Lan malaékat kang kaping pitu ngetokake bokoré menyang ing awang-awang; banjur ana swara gedhé metu saka Pedaleman Suci ing swarga, saka dhampar, mangkéné, “Wis kalakon.” Wahyu 16:12–17.